

Centrum i Buddinge

Centrum var et sted, hvor man kunne leje lokaler.

Det lå på hjørnet af **Buddinge Hovedgade og Stengårds Allé**, tæt ved Bagsværd Sø, fortæller mor.

Efter **Ib Sund Nielsen** var rejst til Bornholm, blev der udpeget en ny leder med ansvar for voksenarbejdet i Buddinge. Det var en af de ældste brødre i Elim, **Albert Kühn**. Han havde en fabrik i Herlev, hvor han fremstillede hospitalssenge til Herlev Hospital. Han ansatte ofte unge mænd fra menigheden som lærlinge, og det var de glade for, da det også dengang var svært at få en læreplads.

Kühn ønskede at nå længere ud med evangeliet, og da teltmøderne i 1956 var sluttet, lejede han et lokale kaldet **Centrum** til aftensmøder. Jeg havde ikke noget ansvar for disse møder, men jeg deltog ved at synge og vidne om Jesus. Der kom rigtig mange venner hver gang – både lokale og også folk, som kom langvejs fra.

Blandt andet kom **Henny**, som senere blev gift med **Fillip Ipsen**, sammen med sin far og søster helt fra Dragør. Hendes far spillede harmonika, pigerne spillede guitar og sang, og der var et ganske godt kor til møderne. Nogle af de større børn fra de børnemøder, jeg holdt, kom også med, og det var rigtig godt.

Efter nogen tid købte Kühn en grund, hvor han opførte et mødelokale med tilhørende lejlighed. Det lå på Buddinge Hovedgade i nærheden af **Gammel Mosevej**. Det varede naturligvis længe, før det stod færdigt – der skulle tegnes og bygges – men alle så frem til at få en ny kirke i Buddinge.

Paul kom i lære som elektriker efter sin skoletid og blev udlært sommeren 1956. Han havde købt sig en **Diana-scooter**, som var meget almindelig blandt de unge dengang. Jeg var ofte bagsædepassager og havde naturligvis købt min egen styrthjelm.

En aften, hvor det regnede, havde Paul hentet mig inde i byen. Da vi kørte ad **Nørrebrogade**, var der en bil, som overså sin vigepligt fra en sidevej, og Paul måtte bremse hårdt op. Jeg fløj gennem luften og landede i sporvognsskinnerne. Heldigvis havde jeg styrthjelm på – ellers havde jeg nok ikke levet i dag.

Jeg tænkte først på, hvad der var sket med Paul, og fik rejst mig op. Han havde klaret sig, og bilens fører gav os sit kort, så vi kunne få erstattet skaderne. Vi kørte hjem. Jeg var meget øm og sov dårligt den nat, og mit tøj var ødelagt – men det blev erstattet.

Jeg lovede mig selv: **nul motorcykel mere.**